

„Kõik awaldaši waimustus, ainult firjaniku kaaja ei jõudnud oma igavust varjata ja ütles kõrvalistujale: „Mina ei tunne nii sujuest muusikut mingit lõbu, kus alles järele mõtlema pead. Kui mina noor olin, mängiti tällalt ta peenemaid muusikapalašid, kuid siis ei unustatud ka, wahesti seffa nooremate jaoks mõnda walsi ja rahwalaulu mängida, milles iga inimene, noor kui wana aru saab. Alati e' taha ju mitte elu tööseid, auuwärisi lülgusi meelde tuletada.“

Preili Alma ütelust meesdetusetades „tema juures ei olla kellegil tarvis palumist oodata,“ istus Tammemägi, kes firjaniku kaaja sõnu kuulnud oli, klaveri ette ja järgmisel filmapilgul helišes „Raerajaan“ läbi tua. Sellele järgnes Pulsalaul.

„Kõik oli wad nagu elektriseritud. — Praegu astus ta veel funksionalija Wahtrik tappa, kes ühe filmapilgu sõnaltalt seijs, siis aga kasa plakutas ja kirjeldamata kiirusega toolid kõrvale lüttas ja põranda waibad kostukeeras.

„Mis teil ometi aru sees on, Wahtrik?“ häädis Alma.

„Selle järele wõib ju wäga hästi jalga ferutada,“ oli vastus, ja juba ferutas ta tuttava nais·viquislahega walsi·taftil mööda tuba.

Kirjaniku eit oli rõõmu pärast nagu nooreks saanud, siigutus end johwal istudes ja lõi jalaga tattu juurde.

Noor perenaine tahtis end parajasti — selle segaduse pärast — mõne auuwäärt daame ja herra ees wabandada, kui Wahtrik teda ümbert finni wõttis, ja temaga ümber ferutas. „Tahaksin näha kas ta veel tantšida mõistab —“

„Ma leian seda wäga kõmbewastase olema — nii jugune jant —“ Tema nägu hõõgas häbi pärast.

„Talupoja jant on ifla kõige parem!“ See on loomuliku elurõõmu awaldus. — Ruid see poiss mõistab veel teist·moodi ta mängida. — Ta mõistab tööt.“

„Uih!“ — Kõik eletrilabambid oli wad ühel filmapilgul fustunud, ja ainult wastuõõtmise tuast paistis laualambi walgus nagu lange fuu paiste teisteje tubadesse.

Kohe oli Tammemäge teise tükki peale läle lainud ja algas kuuvalge sõnate esimest oia nii juguve tundmusega, et tööt — pimedust unustades — hingi finnipidades seijsivad ja kuulasivad.

Siis pääses liidutori lahti, mis endisest faugelt üle läis.

Ruib kuuvalg oli end liiduvaldusest een õrpeitnud, teda ei olnud füsgilt leida.

Alma preili oli trööstimata. „Meie ei wõi ometi mitte pimedas — — ? See on hirmus. Ma lähen fohe — —“ Ta läts wälja Miinalle lästu andma, et ta elektro·montöri kutsufs, seal nägi ta eeskojas meeß, kes nurgas kahtlaselt talitas. „Kes teie olete? Mis teil siin tegemist on?“

„Undke andeks, ma jean walguštuse jäalle joonde, idas Tammemäe hääl nurgast, ilma et ta ennast töös elgitada oleks lastnud.

„Teie — Teie mõistate ka seda?“ Alma naeris.

Wahtrik oli waheajal selle eest hoolitsenud et füsaliste hea tuju kaotsi ei läinud ta oli seinalt mandoline wõtnud ja mängis selle peale Italias rahiwa viisisid.

Norraga lõiwad elektro lambid kõigis tubades jäalle põlema ja walgušt tervitati — nagu Italias — fätteplatšumatišega. Seltskond oli kõige paremas tuhus endine sunnitud olek oli kadunud, wanemad ajastuvad lõbusalt juttu, ja noremad mängisiwad seltskondli mängusid. Ka preili Alma oli ta rõõmsam kui sunagi enne. Seda märsas ta kirjaniku kaaja ja ütles proua kuuuskule: „Preili Alma on fohe kümme aastat nooremaks läipud.“

Tammemägi oli kõrvalisesse tappa läinud, et oma faelust dietti seadida.

Ilma tahtmata sai ta siin ägeda sõnawahetuse peast fünlajaks, preili Alma ja „laenatud tüdrufu“ wahel.

„See ei wõi ju olla, Miina. Teie proua lubas teid minule terveks öhtuks —“

„Ma ei tea, preili, jee peab efsitus olema — — ta meil on täna wõberad —“

„Aga mis ma siis tegema pean? Mõned füsalistest on ka öhtusöögiks siia jääda lubanud —“

„Siis peate muidugi fülmade toitudega läbi ajama —“

„Muidugi. Seda ma tean. Ega meie füsgilt sooja — —“ Nüüd segas ta Tammemägi end jutusse „Soe öhtu·jõök tuleb palju odawam.“

„Tahate teie wäst koffa mängida?“ oli pilsw füsimine.

„Mis pärast mitte minu kõögiga on alati rahul olnud.“

Parajasti tuliwad fäts daamet sisse, et Almat õige tundelisult faelustada. Kõik läksivad ühes foos saali.

Tammemägi läts tööti. „Kuulge, preili,“ ütles ta Miinalle. „Siin on teile raha, selle eest tooge mulle mis ma üles firjutan. Rasvast vetti, sibulat, jularasiva, hapupapaid fäts toopi, sellest saab wist tullat.“ Ta firjutas tööt üles.